

Francesc treballa durant les vacances

► El papa Francesc saluda els pelegrins durant l'audiència general a la plaça de Sant Pere el passat 29 de gener. Ja és tradicional que el Papa treballi durant les vacances, com feia a Buenos Aires. L'any passat, durant l'estiu, va preparar la seva exhortació apostòlica *La joia de l'Evangelí*, que és el programa del

seu pontificat. Aquest any, del 14 al 18 d'agost visitarà Corea del Sud, el seu primer viatge al continent asiàtic, tan decisiu per al futur del món de l'Església catòlica.

GLOSSA

Cantar, font de comunió

Uns pares, esperant que els fills sortissin del casal d'estiu al final de la tarda, parlaven entre ells de la importància del cant coral, d'aprendre cançons, de conèixer el repertori popular propi i aliè, de la potencialitat educativa d'unir les veus, de fer-ho harmònicament... Lamentaven que els seus fills cantessin poc a les activitats de lleure i que, si ho feien, fos per iniciativa pròpia i per cantar cançons actuals, algunes amb lletres dubtosament educatives, que sovint ni tan sols coneixien senceres. Assenyalaven aquest dèficit educatiu des del bon record de les estones que havien passat cantant als focs de camp dels campaments o a les vetllades de colònies i les estones d'assaig amb algun monitor destre amb la guitarra i amb bona veu.

Fer que els infants cantin és una tasca que sempre hi haurà qui consideri de segona línia, una mena de complement que es pot afegir de més a més. Quin error! La cançó representa per a tots —i particularment per als infants— un valor educatiu de primer ordre. Cantar és una font de comunió i de lligam interpersonal que va més enllà de les idees, que pren vitalment tota la persona.

Quan parlem, per exemple, del que hauria de ser la solidaritat humana, potser ens entendríem més bé si preniem com a exemple la can-

çó, i no l'acció. Perquè en la cançó hom experimenta que l'esforç i l'exigència personal per aportar allò que és més pròpiament i irreductible seu no dóna com a resultat una simple suma de veus individuals, sinó una unitat que va més enllà de la suma d'individus. Quan parlem del que hauria de ser la comunicació humana, potser ens entendríem més bé si preniem com a exemple la cançó i no la simple paraula. Perquè amb la cançó hom es pot entendre, crear lligams sense renunciar a la pròpia manera d'expressar-se: l'experiència de compartir un cant, quan tothom el canta en la seva llengua, és sempre inoblidable. Al capdavall, ningú no canta mai sol, encara que només se senti la seva veu.

Convé ensenyar als infants allò que hi ha d'humanitzador en cada cant. Que, a través de les cançons, aprenguin a estimar la terra i els homes i les dones que l'habiten. Que, a través de la cançó, coneguin millor la tradició cultural que ens configura com a poble entre els pobles. Que sàpiguen que viure és sumar esforços i no restar-ne, comunicar-se i no aïllar-se. Que descobreixin la possibilitat de pregar fent de les paraules cant de lloança, d'acció de gràcies, de petició. «Al-leluia! Lloeu el Senyor: dóna bo de cantar al nostre Déu, és agradós de cantar-li lloances!» (Sl 147,1).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Mòbils apagats i telèfons d'emergències a punt

«A pagueu els mòbils durant els dies de vacances...», ens recomanen, perquè el ritme de vida pugui canviar, deixem a part les servituds pesades i s'oxigeni la nostra existència, aprenent a viure menys pendents dels nous mitjans electrònics de comunicació. I afegeixo: gaudiu de la conversa distesa, del temps per a ronsejar, per fer silenci, per viure senzillament... Agost ens ho recorda. I m'ha agradat rebre un email amb uns «**telèfons d'emergències**», com els anomenen els amics de l'Hospitalitat de Lourdes. Ens poden ser útils aquest estiu i sempre... Aquí en teniu uns quants:

- **Quan estiguis trist**, marca el número **Joan 14,1.3.6** i escoltaràs: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi... Us prendré amb mi perquè també vosaltres estigieu allà on joestic... Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida. Ningú no arriba al Pare si no hi va per mi.»
- **Quan malparlin de tu** marca el **Salm 27,1.3** i se't dirà: «El Senyor m'il·lumina i em salva, qui em pot fer por?... Ni que acampi contra mi tot un exèrcit, el meu cor no temeria.»
- **Quan estiguis nerviós** marca el **Salm 51,11-13** «Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, feu renéixer en mi un esperit ferm. No em llanceu de la vostra presència, ni em prengueu el vostre Esperit Sant. Torneu-me el goig de la vostra salvació.»
- **Quan estiguis preocupat** marca **Mateu 6,19-34**: «Mireu els ocells.. Mireu els lliris del camp... Qui de vosaltres, per més que s'hi esforci, pot allargar d'un sol instant la seva vida?... Cerqueu primer el Regne de Déu.»
- **Si la teva fe necessita ser enfortida** marca **Hebreus 11,1.6** i se't dirà: «La fe és posseir anticipadament allò que esperem, és conèixer realitats que no veiem... El qui s'acosta a Déu ha de creure que existeix i que recompensa els qui el cerquen.»
- **Quan estiguis sol i sentis la por** marca el **Salm 23,4** i et diran: «Ni quan passo per barrancs tenebrosos, no tinc por de res, perquè Vós sou amb mi. La vostra vara de pastor m'asserena i em conforta.»
- **Quan estiguis en perill** marca el **Salm 91,1.10-14** que t'ajudarà: «Tu que vius a recer de l'Altíssim... No et passarà res de mal, ni s'acostarà a casa teva cap desgràcia, perquè ha donat ordre als seus àngels que et guardin en els camins; et duran a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb cap pedra... Sempre que m'invocui, l'escoltaré, estaré vora d'ell en els perills, el salvaré, i tothom l'estimarà; saciaré el seu desig de llarga vida, i fruità de la meua salvació.»
- **Quan Déu sembli que està lluny**, marca el **Salm 63,1.7.8.9** i podràs dir amb confiança: «Vós Senyor sou el meu Déu jo us cerco, tot jo tinc set de Vós. Per Vós es desviu el meu cor, com terra eixuta sense una gota d'aigua... Quan des del llit us recordo, passo les nits pensant en Vós, perquè Vós m'heu ajudat i sóc feliç sota les vostres ales. La meua ànima s'ha enamorat de Vós, em sosté la vostra mà.»

I ocupa sempre la línia directa..., que és l'oració!

Bon estiu, amb la Paraula de Déu sempre als llavis i al cor.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▶ **MONTSERRAT RIBAS I PIERA**

Converses amb amor

La Montserrat Ribas destaca de la seva germana Carmen —que va morir l'1 de gener de 2002— «la seva joia de viure, la seva alegria eixelebrada i comunicativa». Era assistent social de Càritas, una tasca que va exercir «a fons i amb una total anarquia i desordre, i que es traduïa en estimar». Per retre-li un homenatge, la Montserrat ha recollit en el llibre *Converses amb la meva germana* (Ed. Saragossa) tretze converses sobre diverses coses pensades i viscudes amb ella.

Què transmet el llibre?

Déu és amor i on hi ha amor hi ha Déu. Tota la vida de la Carmen va estar amarada per aquest amor, participació del que Déu ens té. Aquest amor el va aportar a tots els que l'envoltaven, especialment als més desvalguts, amb una alegria constant i valentia davant dels contratemps, com va ser afrontar la dura i llarga malaltia que va patir.

De la fe, punt cabdal que conduïa les seves vides, no en parlaven...

«Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres» (Jn 13,35). Va ser el seu lema. Potser un cert pudor i timidesa ens va impedir expressar la nostra fe oralment. Però crec que aquesta fe que Déu ens va donar i que ens van transmetre els nostres pares la vam intuir i ens unia sense parlar-ne.

Com ha evolucionat la seva fe, arran de la mort de la Carmen?

He gaudit molt escrivint les *Converses*. Poden semblar una mica surrealistes, però són reals. I he après aspectes que quan ella vivia no vaig apreciar prou. Jo sento, sense deixar de viure amb joia els moments actuals, que em vaig acostant amb serenitat i confiança a aquesta trobada amb el Senyor.

Oscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

Jerusalem i la veritable identitat de Jesús

La finalitat de la meua ponència és indicar que el missatge evangèlic proclamat per Jesús en la gran ciutat de Jerusalem pot inspirar la nostra proclamació de l'Evangeli en les grans ciutats del segle XXI.

Jerusalem fou la ciutat en què Jesús mostrà la seva veritable identitat. La predicació de l'Evangeli de Jesús en les megàpolis del nostre segle es fa en un clima marcat per l'absència de Déu. L'impacte que pugui fer la proposta de l'Evangeli dependrà molt de la proclamació de la veritable identitat de Jesús en el nostre temps. Cal instaurar un diàleg sobre la fe en Jesucrist, sense por i sense excloure ningú.

Així com Jesús va cercar la trobada amb tothom, l'Església haurà de tenir la valentia, com diu el papa Francesc, d'anar a anunciar la Bona Nova a tots els qui habiten les ciutats, els carrers, les places públiques, els llocs de treball..., per ajudar-los a conèixer millor Jesús, a convertir-se a ell i, d'aquesta manera, tenir accés a la vida divina, a la vida eterna.

Jesús anava a trobar els pobres, els leprosos, fora o al marge de les ciutats i pobles; anava fins als *extramurs* per guarir-los i ajudar-los. Crec que la pastoral de les grans ciutats ens imposa aquest compromís: anar fins a les perifèries, anar fins als marges socials, fins als marginats que hi ha a totes les grans concentracions urbanes. I anar-hi per proclamar —amb obres i amb paraules— en aquests àmbits marginals el Crist mort i ressuscitat per tots nosaltres.

(De la ponència del Dr. Jean-Bosco Matand, de Kinshasa, en el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

SER PADRES

Mi experiencia profesional

Alo largo de mi ejercicio profesional —que ya supera las cuatro décadas— como médico psiquiatra atendiendo a niños y a sus familias, me he encontrado con multitud de casos de separaciones. Las he visto de todos los colores. Desde muy civilizadas a muy turbulentas. He sido testigo de miradas brutales de odio entre adultos que, seguramente, unos años antes se cogían tiernamente las manos y se miraban embelesados.

He oído tremendas sentencias de muerte en boca de cónyuges que se sentían traicionados y deseaban lo peor para la que otrora fue su admirada pareja. He visto caritas de pánico en niños con sólo mencionar la posibilidad de que se excluyera a un padre de su vida... Y a todo esto me gustaría poner remedio o, como mínimo, mitigar estos peliagudos acontecimientos. ¿Es ello posible? Le puedo contestar contundente y categórico: sí.

La capacidad de comprender las situaciones por más escabrosas que sean, de ver las cosas con otras perspectivas no tan negativas, de saber perdonar (aunque no lo merezca la persona depositaria de este perdón), de saber gestionar adecuadamente el tiempo con los hijos..., todo ello es factible si se sabe explicar a los padres cómo hacerlo y hay buena disposición por parte de ellos a escuchar, porque quieren educar bien a sus hijos.

Dr. Paulino Castells
(Creer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Conservar nuestra pequeñez ante Dios

En Asís, el Papa alababa al Señor por que Dios elige a los pequeños. San Francisco se despojó de una vida cómoda y superficial para vivir como hijo del verdadero Padre que está en el Cielo.

El inicio de agosto nos invita a dirigir nuestra mirada hacia Asís, y allí hacia María, Reina de los Ángeles, titular de la pequeña capilla de la Porciúncula. En 1216, en una visión, el santo obtuvo de Jesús la *indulgencia de la Porciúncula* (también llamada *el perdón de Asís*), aprobada por Honorio III.

En una homilía en Santa Marta, el papa Francisco afirmaba que «todos nosotros, con el bautismo, fuimos elegidos por el Señor». «¿Dónde está la fidelidad cristiana?», se preguntó. Y respondió: «La fidelidad cristiana, nuestra fidelidad, es sencillamente custodiar nuestra pequeñez para que pueda dialogar con el Señor.»

Cuando no somos fieles al Señor, el arrepentimiento, la oración, el sacramento, la petición de perdón, la penitencia, nos permiten volver a nuestra pequeñez. «La humildad, la docilidad y la mansedumbre» son las bases para llevar adelante «el diálogo entre nuestra pequeñez y la grandeza de Dios».

Y concluyó: «Que el Señor nos conceda, por intercesión de la Virgen, la gracia de custodiar nuestra pequeñez ante Él.»

Hna. M. de los Angeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

4. □ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Jr 28,1-17 / SI 118 / Mt 14,22-36]. Sant Joan-Maria Vianney (1786-1849), prev., rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia; santa Perpètua, mare de família romana mr.
5. ■ **Dimarts** [Jr 30,1-2.12-15.18-22 / SI 101 / Mt 15,1-2.10-14]. Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, Eivissa, Remei...
6. □ **Dimecres** [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: 2Pe 1,16-19) / SI 96 / Mt 17,1-9]. Transfiguració del Senyor, popularment *el Salvador*, situada per tradició al mont Tabor (s. iv). Sant Just i sant Pastor, noiets germans mrs. d'Alcalá d'Henares.
7. ■ **Dijous** [Jr 31,31-34 / SI 50 / Mt 16,13-23]. St. Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus 4 diaques, mrs.; St. Gaietà (*Cayetano*, Vicenza 1480 - Nàpols 1547), prev., fund. Teatins (CR, 1524).
8. □ **Divendres** [Na 1,15;2,2;3,1-3.6-7 / SI: Dt 32, 35cd-36ab.39abcd.41 / Mt 16,24-28]. Sant Domènec (Domingo) de Guzmán (†1221), prev. d'Osma, fund. Dominicans (OP) a Tolosa de Lenguadoc (1215) per combatre els albigesos.
9. ■ **Dissabte** [Os 2,14b.15b.19-20 / SI 44 / Mt 25,1-13]. Sta. Teresa-Beneta de la Creu (Edith Stein), mr. carmelitana, copatrona d'Europa; St. Romà, mr. (s. iii); St. Esteve, bisbe i mr.; Sta. Càndida Maria Cipitria Barriola, fund. Filles de Jesús.
10. ■ **† Diumenge vinent**, XIX de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [1Re 19,9a.11-13a / SI 84 / Rm 9,1-5 / Mt 14,22-33]. Sant Llorenç, diaca hispànic i mr. a Roma (s. iii); sant Deodat o Adeodat, proletari; santa Astèria, vg. i mr.

DIUMENGE XVIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,1-3)

Això diu el Senyor: «Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjars que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David.»

▶ Salm responsorial (144)

R. *Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat.*

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat, / i al seu temps vós els doneu l'aliment. / Tan bon punt obriu la mà, / sacieu de bon grat tots els vivents. R.

Són camins de bondat, els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, / dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,35.37-39)

Germans, qui serà capaç d'allunyar-nos del Crist, que tant ens estima? Els contratemps, la por, les persecucions, la fam o la nuesa, els perills, la mort sagrant? De tot això en sortim fàcilment vencedors amb l'ajut d'aquell que ens estima. Estic ben segur que ni la mort ni la vida, ni els àngels o altres poders, ni res del món present o del futur, ni els estols del cel o de les profunditats, ni res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima.

▶ Evangelí segons sant Mateu (Mt 14,13-21)

En aquell temps, quan Jesús rebé la nova de la mort de Joan Baptista, se n'anà amb una barca cap a un lloc despoblat. Així que la gent ho va saber, el van seguir a peu des dels pobles. Quan desembarcà veié una gran gentada, se'n compadí i curava els seus malalts. Els deixebles, veient que es feia tard, anaren a dir-li: «Som en un indret despoblat i ja s'ha fet tard. Acomiadeu la gent. Que se'n vagin als poblats a comprar-se menjar». Jesús els respongué: «No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos». Ells li diuen: «Aquí només tenim cinc pans i dos peixos». Jesús respongué: «Porteu-me'ls.»

Llavors ordenà que la gent s'assegués a l'herba, prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, els partí i donava els pans als deixebles i ells els donaven a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves plens de les sobres. Els qui n'havien menjat eren tots plegats uns cinc mil homes, sense comptar-hi les dones i la mainada.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 55,1-3)

Así dice el Señor: «Oíd, sedientos todos, acudid por agua, también los que no tenéis dinero: venid, comprad trigo, comed sin pagar vino y leche de balde. ¿Por qué gastáis dinero en lo que no alimenta, y el salario en lo que no da hartura? Escuchadme atentos y comeréis bien, saborearéis platos sustanciosos. Inclina el oído, venid a mí: escuchadme, y viviréis. Sellaré con vosotros alianza perpetua, la promesa que aseguré a David.»

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Abres tú la mano, Señor, y nos sacias de favores.* El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Los ojos de todos te están aguardando, / tú les das la comida a su tiempo; / abres tú la mano, / y sacias de favores a todo viviente. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones; / cerca está el Señor de los que lo invocan, / de los que lo invocan sinceramente. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,35.37-39)

Hermanos:

¿Quién podrá apartarnos del amor de Cristo?: ¿la aflicción?, ¿la angustia?, ¿la persecución?, ¿el hambre?, ¿la desnudez?, ¿el peligro?, ¿la espada? Pero en todo esto venceremos fácilmente por aquel que nos ha amado. Pues estoy convencido de que ni muerte, ni vida, ni ángeles, ni principados, ni presente, ni futuro, ni potencias, ni altura, ni profundidad, ni criatura alguna podrá apartarnos del amor de Dios manifestado en Cristo Jesús, Señor nuestro.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 14,13-21)

En aquel tiempo, al enterarse Jesús de la muerte de Juan, el Bautista, se marchó de allí en barca, a un sitio tranquilo y apartado. Al saberlo la gente, lo siguió por tierra desde los pueblos. Al desembarcar, vio Jesús el gentío, le dio lástima y curó a los enfermos. Como se hizo tarde, se acercaron los discípulos a decirle: «Estamos en despoblado y es muy tarde, despide a la multitud para que vayan a las aldeas y se compren de comer.» Jesús les replicó: «No hace falta que vayan, dadles vosotros de comer.» Ellos le replicaron: «Si aquí no tenemos más que cinco panes y dos peces.» Les dijo: «Traédmelos.»

Mandó a la gente que se recostara en la hierba y, tomando los cinco panes y los dos peces, alzó la mirada al cielo, pronunció la bendición, partió los panes y se los dio a los discípulos; los discípulos se los dieron a la gente. Comieron todos hasta quedar satisfechos y recogieron doce cestos llenos de sobras. Comieron unos cinco mil hombres, sin contar mujeres y niños.

La multiplicació dels pans. Miniatura d'un còdex del segle XIV, titulat *Missal franciscà*, Biblioteca Nacional (París)

🗣️) Aquesta imatge parla

COMENTARI

Donar de menjar i celebrar l'eucaristia

Mateu situa la primera multiplicació dels pans després de l'episodi de la mort de Joan Baptista. Aquí Mateu reprèn Marc com a guia del seu evangeli. La frase introductòria ho recorda i així justifica que Jesús s'allunyi dels pobles i poblats de l'entorn i marxi en una barca cap a un lloc despoblat. Això, que ho tenim també en Marc, en Mateu pren un altre aire: les multituds se n'assabenten i *el segueixen*. Aquestes multituds que *el segueixen* són un projecte d'Església. Mateu continua donant indicis d'un interès eclesial que es manifesta en múltiples detalls.

Quan Jesús arriba al lloc al qual es dirigien, es troba amb la gran multitud i se sent mogut a la

compassió. Això és comú als tres sinòptics. Tanmateix, Mateu, en comptes de presentar Jesús «ensenyant moltes coses» (Mc 6,34) o bé parlant-los del Regne (Lc 9,11), subratlla que Jesús va guarir els malalts (Mt 14,14).

La misericòrdia del Messies d'Israel amb el seu poble és un aspecte fonamental de Mateu. Recordem Mt 11,2: Joan va enviar els seus deixebles a preguntar-li: «Ets tu el qui ha de venir...?» I Jesús els respon: «Aneu a anunciar a Joan el que veieu: els cecs hi veuen, els sords hi senten...». Són les obres del Regne que van molt més enllà del que s'esperava del Messies. Però són el model de l'estil dels seguidors de Jesús, el model de l'Església (cf. Mt 9,13 i 12,7).

A continuació ve la multiplicació dels pans i els peixos. El relat de Mateu més aviat omet detalls narratius del text de Marc. El resultat és una narració molt austera que, en consonància amb el que acabem de dir fa un moment, posa l'accent a donar de menjar als qui estan afamats. És la línia de les obres del Messies. Però Jesús, endemés, demana als deixebles que donin ells de menjar a la gent. És la petició a l'Església que es considera deixeble de Jesús. Per això la resonància eucarística del text és la que dona sentit a les obres de misericòrdia no solament de Jesús sinó dels seus seguidors i enllaça els fets de donar de menjar i de celebrar l'eucaristia.

Jornada per la Santificació del Clergat

El divendres dia 27 de juny solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, el Bisbat d'Urgell celebrà una «Jornada per la Santificació del Clergat» tal com ho havia demanat la Congregació per al Clergat. Molts sacerdots, laics, consagrats i comunitats parroquials s'hi van unir amb la pregària pels seus sacerdots i per les vocacions al ministeri. A la ciutat de La Seu d'Urgell, i en concret al Seminari diocesà, a prop dels capellans més grans, presidits pel Sr. Arquebisbe Joan-Enric, es va dur a terme el rès de l'Hora entre dia de la Litúrgia de les Hores, i una hora d'adoració al Santíssim sagrament, a manera d'una Vetlla d'oració, introduïda pel mateix Arquebisbe, i després una visita a la Col·legiata de Santa Maria de Castellbò coincidint amb la darrera reunió del curs de l'Arxiprestat de l'Alt Urgell.

**ESCOLTEU RÀDIO
ESTEL-PRINCIPAT**
105.0 - 104.4
107.5 - 91.5

Segueix el
Full Dominical
allà on vulguis
amb el teu
telèfon mòbil

Trobada de Rectors de Seminaris

El dies 30 de juny i 1 de juliol va tenir lloc a la Residència de la Sagrada Família de La Seu d'Urgell la trobada de final de curs dels Rectors i Formadors dels Seminaris Majors Diocesans amb Seu a Catalunya. La trobada fou presidida pel Sr. Bisbe de Terrassa i responsable dels Seminaris de la Conferència Episcopal Tarraconense, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses.

La tarda del dilluns 30 es va dedicar a estudiar i dialogar sobre el tema de la Formació Litúrgica en els Seminaris. La reflexió la va dirigir Mn. Manuel Coronado, Delegat Diocesà de Litúrgia de Terrassa. Al vespre i al sopar s'hi féu present el Sr. Arquebisbe d'Urgell, President de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats de la CEE. El Sr. Arquebisbe després del sopar, mostrà la Catedral de Sta. Maria d'Urgell als Rectors i Formadors participants a la Trobada.

El matí del dimarts, després de la Missa, presidida pel Bisbe Auxiliar de Terrassa i Rector del Seminari, Mons. Salvador Cristau, es continuà la reunió amb la reflexió i la programació de les activitats de cara al nou curs. Per acabar, Carles Gascón, historiador i tècnic del Patrimoni Cultural del Consell Comarcal de l'Alt Urgell explicà la importància i el relleu històric del poble de Castellbò en la història del Bisbat d'Urgell i del Principat d'Andorra, que es visità després de dinar.

Tercer Aplec de Sant Josepmaria Escrivà

Un centenar de persones es van aplegar el dia 28 de juny al matí a la zona dels Prats del Gastó, a Fontaneda, per tal de celebrar el tercer Aplec de Sant Josepmaria Escrivà. Amb aquesta festa s'ha volgut commemorar el 77è aniversari del pas de Sant Josepmaria Escrivà per Andorra.

La celebració es va dur a terme a escassos metres de la frontera amb Espanya, just a la zona per on el fundador de l'Opus Dei va entrar en territori andorrà la tardor de 1937, fugint de la persecució religiosa durant la Guerra Civil espanyola. L'acte consistí en una missa, oficiada per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, la benedicció d'una capella i un dinar popular. El Cònsol menor de la parròquia, Hble. Sr. Manel Torrentallé va fer un parlament on posà en relleu la importància de l'acte i de la benedicció d'un nou Oratori dedicat a la Mare de Déu de Canòlich. Es tracta del tercer que es dedica a la patrona de Sant Julià, i està ubicat a l'inici del camí del Coll de la Gallina per la vessant de Fontaneda. L'Arquebisbe Joan-Enric, durant la seva homilia, va destacar que «a Andorra ens agrada ser vistos com a país de llibertat, tal com ens va veure Sant Josepmaria, i volem que segueixi sent així, sense fer distincions entre persones».

Encamp agraeix a Mn. Esplandiú la seva dedicació a la parròquia

Mn. Xavier Esplandiú va celebrar el 22 de juny els seus cinquanta anys d'ordenació presbiteral, i la parròquia de Santa Eulàlia s'uní a la missa d'acció de gràcies a Déu de Mn. Xavier, en motiu de les seves bodes d'or sacerdotals, ja que va ser-ne el rector durant catorze anys.

A l'Eucaristia que presidí Mn. Xavier i concelebrà Mn. Antoni Elvira, actual rector de la parròquia, hi participaren els seus familiars i amics, companys de curs del Seminari, cònsols i consellers del Comú d'Encamp i feligresos de la parròquia.

Abans de la celebració de l'Eucaristia, Mn. Xavier, per mitjà d'una projecció d'imatges i ajudat pel Sr. Adolf Tugues, va fer un recorregut de la seva vida i del seu ministeri sacerdotal realitzat durant tots aquests anys. Les diverses diapositives anaven recordant els moments més significatius de la seva vida com l'ordenació sacerdotal a la parròquia de Sant Feliu màrtir de Sort el 28 de juny de 1964. Després d'aquesta presentació, el Cònsol major d'Encamp, Sr. Jordi Mas, li va agrair el treball realitzat a la parròquia durant aquests anys. Seguidament, se celebrà l'Eucaristia, en el dia de la solemnitat del Corpus. En aquesta celebració hi participaren també els Petits Cantors d'Andorra, sota la direcció de Catherine Metayer. Acabada la celebració la seva directora agrai a Mn. Xavier tot el suport i ajuda que van rebre de part seva durant tots aquests anys.

LA PLETA: 10 ANYS DE CÀTEDRA DE PENSAMENT CRISTIÀ

Transformació de l'àmbit d'identificació cultural (I)

Al meu parer, en els últims vint anys s'ha produït una transformació radical en el que podríem anomenar l'àmbit d'identificació cultural, en l'àmbit de la pertinença a un «nosaltres» compartit i definit per característiques culturals.

Aquest canvi, especialment en les societats occidentals, com la nostra, té molt a veure amb el fet migratori que ha modificat profundament la demografia d'aquests països. Però les migracions no són noves en la història de la humanitat ni assoleixen a finals del segle xx els seus màxims històrics: el xx és un gran segle de migracions, posem per cas. Les transformacions a què faig referència neixen de la combinatòria entre els canvis demogràfics produïts pel moviment de les persones i les possibilitats de circulació de la informació i dels continguts culturals afavorits per les tecnologies de la informació. És la combi-

nació de les dues coses la que esdevé revolucionària. (...)

En les societats immediatament anteriors a la gran revolució de les comunicacions i les tecnologies de finals del segle xx —que ha coincidit amb un temps de fortes migracions—, la identitat i les referències culturals anaven lligades primordialment al territori. A qui s'assemblava més algú, amb qui tenia doncs, més elements d'identitat comuna? Amb aquells amb qui compartia

l'espai, la família, la ciutat, el país... Certament, tenir referents comuns no voldria dir necessàriament —al contrari— compartir actitud davant d'ells. Però no per això deixaven de ser comuns. A aquests efectes, qui anava a missa i qui cremava esglésies compartia els referents culturals sobre els quals identificar-se, però hi tenia actituds radicalment contradictòries. Hi havia rics i pobres, progressistes i conservadors, gent que estimava les tradicions i gent que les odiava, però estàvem parlant en el fons de les mateixes tradicions. Les peces del mosaic de les identitats eren molt identificables amb el mapa dels territoris, tot i que dins de cada peça hi hagués tensions i enfrontaments.

La novetat és que, els moviments de les persones i al mateix temps la circulació de la informació i dels productes, han generat espais d'identificació perpendiculars als territoris.

Vicenç Villatoro

La plaça és de tots. Conviu en la diversitat
«Afrontar la diversitat: do i tasca»
Càtedra de Pensament Cristià, 2012